Мою смереку хто послав на муки?
Сніг на неї обтрусив – ховав свій слід.
І пада сніг з її колючих віт
на голову мою. В порожню сутінь

ховаю погляд… Хай порветься нить
одвічна.

Вже не попіл калатає,

а сніг…

Але вини не відчуває

душа. Прощення ні в кого просить.